

20. Oktober, vedtages og stadfæstes i Dag. Det er en meget kort Frist, det skal jeg meget villigt indrømme; dog laa Forholdene ganske paa samme Maade i 1918; Datoerne var nok andre, men den Forskel kommer af, at Flyttedagen og Rigsdagens Indkaldelse faldt paa andre Datoer. For øvrigt er der den formildende Omstændighed ved den sene Fremsættelse, at man naturligvis først, naar man naar ret nær op mod Flyttedagen, er i Stand til at overskue Forholdene i de enkelte Kommuner, altsaa i Stand til at give Rigsdagen et virkeligt Indblik i Nødvendigheden eller Rimeligheden af et saadant Lovforslag og Lovens formodede Anvendelse i Praksis.

Jeg tror, jeg kan indskrænke mig til disse Bemærkninger; Spørgsmaalet er jo blevet saa meget diskuteret, at det vistnok ligger klart for alle ærede Medlemmer, og jeg skal derfor med den Begrundelse, som nu er givet, tillade mig at anbefale Lovforslaget til den hurtigst mulige Behandling i dette høje Ting.

Johannes Jensen: Det er allerede oplyst af den højtærede Justitsminister, at det Lovforslag, som her foreligger, har til Forbillede Lovforslag af tilsvarende Indhold, der blev gennemført i Aarene 1917 og 1918. Dog vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at der er en Forskel: Lovene af 1917 og 1918 udsatte Flyttedagen i 4 Uger, medens det foreliggende Forslag gaar ud paa, at man skal kunne udsætte Flyttedagen for visse Familier i 6 Uger, altsaa til den 1. December. Men i øvrigt er Forslaget nogenlunde ligegyldende med Forslagene af 1917 og 1918.

Af Bemærkningerne ses det, at det er Boligforeninger og private Bygherrer i Aarhus, der har andraget Aarhus Byraad om at søge udvirket, at der blev vedtaget en Lov om Flyttedagens Udsættelse. Dette har givet Anledning til, at Købstadforeningen paa Justitsministeriets Foranledning har søgt Oplysninger fra de 77 Købstæder, der er Medlemmer af denne Forening. Der er kommet Svar fra 67 eller 66 af disse, og det viser sig, at kun 12 af Medlemmerne har svaret ja til, at de kunde tiltræde Forslaget om Udsættelse, og ved at læse denne Fortegnelse igennem vil man komme til det Resultat, at en eventuel Lov af det Indhold, her er Tale om, i Virkeligheden kun vil have Betydning for 6 eller 7 af de paagældende Købstæder. Det vil saaledes kun blive et meget begrænset Omraade, Loven vil faa nogen Betydning for, hvis den kun skal benyttes i de paagældende

Kommuner og de spredte Tilfælde ikke skal tages med. Saaledes som Lovforslaget er affattet, gaar det imidlertid ud paa, at enhver Lejer, i By og paa Land, kan forlange undersøgt, om der kan blive Mulighed for, at han eller hun kan blive boende i sin Lejlighed. Der har under Forhandlingerne i Folketinget været gjort Indvendinger imod denne Affattelse, idet man har ment, at navnlig efter som Forholdene nu ligger sammenlignet med Aarene 1917 og 1918, vilde det være rimeligt at begrænse Lovens Omraade til de Kommuner, der virkelig har ønsket en saadan Lov gennemført. Endvidere har man fundet, at der burde være Adgang for dem, hvis Kontrakt blev brudt, eller hvis Flytning blev udskudt, til at søge Erstatning for det Tab, den paagældende derved maatte lide.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne sige, at det ser ikke ud til, at Københavns Kommunalbestyrelse har rørt paa sig i Anledning af denne Sag, og det ses heller ikke, at Justitsministeriet har forespurgt Københavns Kommune. Det kan jo være, at dette skyldes, at man har været saa sikker paa, at København og Frederiksberg ønskede en Lov af dette Indhold, at man har fundet det uforment at spørge. Det er muligt. Men det vilde dog ikke have været af Vejen, da der jo ikke er langt fra Københavns Borgerrepræsentation til Ministerialbygningen, ogsaa at have faaet en Udtalelse fra Københavns Kommunalbestyrelse. Naar en saadan Udtalelse ikke foreligger, kunde jeg tænke mig, at Grunden dertil er den, at da vi i 1917 fik en Lov af væsentlig samme Indhold — oprindeligt havde Lovforslaget et videregaaende Indhold, men under Behandlingen i Rigsdagen blev Forslaget indskrænket til, at det blev en Lov af samme Art som den, der her er Tale om —, blev der forud for Lovforslagets Forelæggelse paastaet, at hvis man ikke fik en saadan Lov, vilde der baade i København og Frederiksberg indtræde rent katastrofale Forhold. Saaledes saa det i alt Fald ud for den Mand, som var Ordfører for Socialdemokratiet i Folketinget; Raadmand Jessen. Men Aaret efter, da den samme Lov kom til Forhandling, udtalte Raadmand Jessen, at han vel vilde stemme for Forslaget og anbefale det, og han tilføjede, at han ligesom forrige Gang, Forslaget var forelagt, kunde have ønsket, at det havde været videregaaende, men han tilføjede, og det beder jeg lagt Mærke til: for øvrigt har vi heller ikke her i København haft ret megen Nytte af denne Lov. Og det er vist det rigtige For-